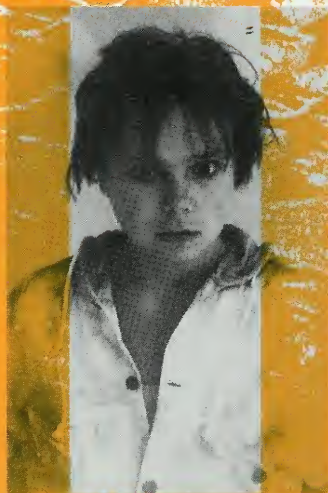

Een meisje gaat vanuit haar Haagse woning naar het strand waar haar gemoedstoestand volkomen omslaat. Dit is een waar gebeurd verhaal over Thelma Verhoeven, dat wordt verteld op 35 verschillende manieren, in de traditie van Raymond Queneau's 'Stijloefeningen'. Uit de mond van o.a. een zesjarig kind, Achmed, een angsthaas, een zwartkijker, een achterdochtige. Verder ook in de vorm van een politiebericht, een wetenschappelijk onderzoek, een advertentie. Dit alles vormt het verrassende debuut van Mirjam Eijk.

MALDOROR
ISBN 90 5168 019 8

METAMORFOSES AAN ZEE

Mirjam Eijk

METAMORFOSES AAN ZEE

MIRJAM EIJK

METAMORFOSES AAN ZEE

MIRJAM EIJK

maldoror

**MIRJAM EIJK
METAMORFOSES AAN ZEE**

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt, door middel van druk,
fotocopie, microfilm of op welke andere wijze dan
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de auteur.

Copyright © Mirjam Eijk, 1990, eerste druk.

Stg. uitgeverij Maldoror
Postbus 898
2501 CW Den Haag

Foto achterzijde: Roy Bagley
Kaftontwerp: Katja Vercouteren

ISBN 90 5168 019 8

LIEF DAGBOEK

Vanochtend helemaal nergens zin in. Toen besloten naar het strand te gaan. Toch maar proberen i.p.v. te blijven niksen. Irritante mensen op straat niet normaal. Werd er helemaal niet goed van ! Ik ben ze gaan uitschelden. Verder tyfus tegenwind natuurlijk. Had echt de neiging terug te gaan. Eindelijk bij het strand; is het er g.v.d. helemaal vol! Ik had al die rotnoeite niet voor niks gedaan dus ik wat lopen. Voelde me steeds benauwder worden. Er moest snel iets gebeuren. Ik dacht aan zwemmen, ja wat anders, ik voelde me zo waanzinnig rot eigenlijk. Mezelf manifesteren. En ik ging, ik ging echt ! Ik stond verbaasd van mezelf toen ik zo naakt lag te spetteren in dat ijskoude water. Vrij snel er weer uitgegaan. De andere mensen keken zo stom naar me. Zat ik dus echt niet mee. Voelde me wel lekkerder dan ervoor. Was wel mooi dus.

WERKELIJK GEBEURD !

Nee, werkelijk waar, wat ik je nu toch te vertellen heb, ongelofelijk! Ik lieg niet, het was op een zondagochtend, echt waar, en T. fietste naar het strand ! En dat nog wel zuchtend en steunend, nee ik zweer het, op God en alle zielen. En, nou ja, niet te geloven, maar ze riep de dingen die in haar omgingen gewoon uit! En, nee eerlijk, geen geintje hoor, maar alles om haar heen inspireerde haar daartoe ! Enfin, eenmaal op het strand, sorry, je zal je er geen voorstelling van kunnen maken maar neem het nou maar van mij aan, daar wemelde het van, laat ik maar zeggen, andere mensen ! Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was zeg, mijn God ! Goed, T. strompelde wat door het zand, ik meen het hoor, ik sta je echt niks voor te liegen of zo. Maar ineens zeg (hoe moet ik dit in hemelsnaam geloofwaardig overbrengen ?), ZIJ DEED HAAR KLEREN UIT EN RENDE DE ZEE IN ! Dit is echt gebeurd, het is niet verzonnen, ongelofelijk, maar 'a true story'. De mensen keken wat vreemd, nee heus waar, zonder dollen, zo keken ze. En, nee serieus, je zal het ook wel weer niet geloven, maar het zuchten en steunen hoefde even niet meer. Wat een leven, wat een leven !!!

EEN LEUK BELEVENISJE

T-tje zat op een dagje in haar kamertje. In haar hoofdje stikte het van de nare ideetjes. Plots ging er een lampje bij haar branden. Ze zou naar het strandje rijden. Met haar fietsje ging ze op weg. Helaas woei er een hard windje. Ze slaakte wat zuchtjes hier en steuntjes daar. De dingetjes die ze onderweg zag waren niet mis en het roerde haar gestelletje dusdanig dat ze direct haar afschuw van 't omgevingetje met woordjes bekritiseerde. Aangekomen bij het wijdse zeetje schrok ze zich een aapje ! Wat veel mensjes ! Ze begon toch maar aan een wandelingetje. Maar alles wekte een erg benauwd sfeertje op en ineens nam ze een besluitje. Ze deed al haar kleertjes uit en rende naar het water. Met een sprongetje ging ze er in, en trok wat baantjes. De andere natuurgangertjes trokken hun wenkbrauwtes omhoog. Maar T- tje was eventjes verlost van haar sombere denkbeeldjes en dat was toch het belangrijkste in haar leventje op dat momentje !

ROOD WIT BLAUW

De gele zon aan de lichtblauwe hemel gaf de zondagochtend een goud uiterlijk en T. ging met haar zwarte fiets richting heilig witte kust. Onderweg ergerde ze zich groen en geel aan de kleurloze omgeving en zij uitte haar zwartgallige gedachten in heldere taal. Zuchtend en steunend zette zij haar tocht voort, langs groene bosjes en grauwe bouwwerken. Eindelijk aangekomen prikkelde het metallic aandoende water haar groen-bruine ogen. Doch tot haar grote schrik zag het beige strand zelf werkelijk zwart van de mensen. T. werd rood van woede, maar waagde zich toch maar tussen de grijze massa. Ze sjokte vooruit en kreeg ineens een werkelijk gouden inval. Zij ontdeed zich van haar witte ski-jas, haar oranje truitje, haar zwarte broek, en ja, ook van haar witte onderbroek en dook daarna het gore water in. De veelal zwart-wit denkende mensen keken alsof ze rose olifantjes zagen, maar T. was verfrist en haar zwarte blik op het kleurloze bestaan was verleden tijd. Nu was het alsof ze alles door een rose bril zag. Ze hief haar schouders op en voelde een onzichtbare wind door haar blonde haar gaan. Turend in de sky vernam ze een prachtige regenboog met de helderste tinten geel, oranje, rood, violet en blauw. En zij, T., was de enige die hem bekeek en bewonderde.

VISSERSLATIJN

T. zat in een ongeken diepe crisis. Er was echt geen houden meer aan. Ze wilde er eens helemaal uit. Daarom stapte ze in haar raceauto en ging op weg naar de Middellandse Zee. Ze reed, en reed, maar het viel haar helemaal niet mee. Enkele keren viel ze flauw en tweemaal belandde ze een poosje in coma. Verder bemerkte ze dat iedereen om haar heen toch wel heel afschrikwekkend was. Daarom haalde ze haar geweer tevoorschijn en knalde er enkele tientallen neer. Maar goed, na een paar weken kwam ze dan eindelijk aan. Ze bekeek de zee en toen... nee, toen niks meer, want ze lag weer in coma. Dit keer van de schrik. Want het strand was niet gewoon vol, nee, er kon werkelijk niemand meer bij! Na enkele uren kwam die T. weer tot d'r positieven en ze besloot, koste wat het kost het strand toch op te gaan. Ze wrong zich tussen de mensenmassa heen. Voetje voor voetje liep ze daar, ondertussen duwen en porren krijgend. Sommige stukken kon ze gelukkig op de hoofden lopen. Toch groeide er een grote agressie in T. en ineens... ze scheurde haar kleren van het lijf, schopte iedereen die in de weg stond omver en rende de zee in. Het water lag rond het vriespunt maar T. zwom door. Toen ze eenmaal naar de overkant en teruggezwommen had kwam ze er weer uit. Op het strand was er een demonstratie tegen haar aan de gang. Deze enorme schande kon je toch niet serieus genoeg nemen vonden de actievoerders. Er waren ook een T.V. ploeg en een persconferentie, en een standbeeld was in de maak. Dat alles deed die T. nu werkelijk totaal niks, en super relaxed van de verfrissing klom haar stemming op naar algehele gelukzaligheid die haar nog lange tijd zou heugen.

TE KOOP

Supersonische T.; fiets bijgeleverd. Zeer degelijk. Kan richting strand gaan. Niet in de buurt van mensen met negatieve energie zetten. Gaat dan namelijk zuchten en steunen. En kritiek geven. Ook te gebruiken op het strand. Om botsingen te voorkomen eerst ruimte maken. Mul zand is uit den boze. Evenals drukte. Het ding wordt er benauwd van. Plan komt vanzelf. Kleren kunnen gede-monteerd worden. Dan ook geschikt om onder water te gebruiken. Verbaasde reacties mogen genegeerd worden. Na waterbehandeling veelal soepele werking. Garantie moet apart geregeld worden. Veel plezier !

VERHAALTJE / VERTELLING

T. / Thelma zag de zon aan de hemel staan / schijnen. Ze wilde / moest weg / naar buiten. Ze pakte / nam haar fiets / vehikel die / dat niet lekker / akelig reed. Ze fietste / reed door Den Haag / de stad richting strand / kust. Haar humeur / stemming was slecht / hopeloos. Ze zuchte / steunde. De omgeving / atmosfeer was niet prettig / weerzinwekkend. Ze gaf / uitte haar oordeel / kritiek. Er woei / was ook / tévens een flinke wind / storm tegen. Ontzettend / waanzinnig ergerlijk / irritant was dat. Eindelijk / tenslotte was ze dan bij haar doel / bestemming aangekomen / beland. Maar, ze schrok zich nu toch wel een hoed / aap ! Er was daar al / reeds een groot aantal / massa mensen aanwezig / present ! Wat een fiasco / mislukking. Godsiemoppie / potverdorrie zeg. Ze sjokte / strompelde verder / vooruit. De andere bezoekers / strandgenoten hadden een negatieve / destructieve invloed / werking. T. voelde zich ontplofbaar / benauwd worden. Toen kwam er een ideetje / plannetje in haar op. Ze deed / gooide haar kleren / kleding uit / van haar lijf. Ze was totaal / helemaal nakend / bloot. En dat met zulk koud / fris weer. Toen / daarna liep / stapte ze richting / naar het water / de zee. En ja hoor / verdomd, ze nam een duik / sprong en belandde / viel in het zoute bad / de Noordzee. Ze zwom eventjes / een poosje. En kwam er uit / het strand weer op. De andere mensen / strandgangers keken raar uit hun ogen / vreemd op. Maar het liet T. koud / onverschillig. Zij was er in elk / ieder geval stukken / veel relaxter / rustiger van geworden. En dat is toch heerlijk / zalig voor die T. / meid nietwaar ? / !

SAPPIGE STORY

Treurige T. snakte naar het stille strand. En ze ging ook met fiets in flitsende vaart. De mensen mompelden monsterachtig monotoon, T. tierde van schade en schande, de lui liepen lijkig langs. Eindelijk de ziedende zee in zicht. Maar wat een tergende tegenslag. De beach was bedekt met boze barbaren ! Wis en waarachtig vol weemoedige wandelaars. De sfeer was zo duf, niet denderend dus. Maar nee, die gek gooide haar goed op de grijs-groene grond, en waagde zich weldra richting water. Ze zwemt in de zilverzwart ziedende zee, en het kind klaagde geheel niet over kilkoude koelte. Beheerst baande ze borstcrawl, daarna vond ze: voorlopig fini. 't Scheen de schouwers niet schoon maar een schande "niet normaal, nog welk nakend !" Maar de troubles van T. smolten als sneeuw voor de zon, en ze voelde zich gansch nog niet gek.

WETENSCHAPPELIJK ONDERZOEK

T., geboren 6 mei 1968 te 's-Gravenhage, pakt haar fiets, zwart, hallelujah, haperende trap-as. Om 11.30 uur verlaat zij Hoofskade nummer 5, eveneens te 's-Gravenhage. Zij rijdt richting kust, Scheveningen, Zuid-Holland. Zij zucht menigmaal; 21 keer per 5 minuten. Longinhoud 1 liter na uitblazen. 5,5 liter na inademen. 2 liter verlaat de longen via de neus. Rechtereusgat 8 deciliter, linker- 1,2 liter. De overige 2 liter verlaat het lichaam via de mond. Zij fietst gemiddeld 12,6 KM / U tegen de wind in die met een kracht van 6,8 waait. Dat ligt hoog boven het gemiddelde van 2,1 die maand. Het haar maakt een hoek van 80 graden met haar rug. De wrijvingskracht van de band bedraagt 34. De neerwaartse kracht op de pedaal 4,5. Zij kijkt om zich heen, oogknippering: 19 maal per minuut. De mensdichtheid is op weg naar haar bestemming op rustige stukken 0,0008 per vierkante meter, oplopend naar 0,3 bij de druksten. Man-vrouw verhouding : 1,11 : 0,89. Gemiddelde leeftijd; exact 32 jaar. Energieverbruik T. 85 KJ per kwartier. Aantal wieldraaiingen: 2,5 per seconde. Rode : oranje : groene stoplichten is als 3 : 2 : 1. Gemiddeld aantal decibels op de weg: 5,8 met uitschieters naar 11 en stiltepunten van 3. H₂O productie T. is 0,5 L / U zweet en 0,6 L / U via de longen. Na 27 minuten komt ze aan bij haar bestemming. Mensdichtheid op het strand 0,10 per vierkante meter. Idem in het water: 0,0 per kubieke meter. Adrenalinepeil van T. neemt toe. Begingetal 1,3 mmol / L. weefselvloeistof. Gemiddeld IQ mensen aldaar: 90. T. zit er 50 boven. Een stap doet 4.000.000.000 zandkorreltjes bewegen (bij benadering). Score van de gesproken woorden op het strand in 30 minuten:

Hoogste score

Nee - 150
Hoe - 132
Laat - 132
Is - 132
Het - 132
Kunst - 110
Hond - 108
Schiet op - 78
Ruzie - 77
Politiek - 70
Auto - 69

Laagste score

Conditionering - 2
Grafzerk - 2
Witgesterde blauwborst - 2
Dondersteen - 1
Keukenla - 1
Watergruwel - 1
Ziel - 1

Ergernis T. stijgt met de macht 3. Kledingstukken met tezamen een gewicht van 1,2 Kilo gaan uit. Dat neemt 15 seconden in beslag, over de zes kledingstukken genomen 2,5 sec. per keer. Afkoeling huid zet ATP productie aan. Verbranding wordt 115 KJ. Ze rent naar zee, 14 KM / U. Zee is 15 gr. C. 2,4 Kg zout per kubieke meter water. Dioxine gehalte: 12 mmol / L. Visgetal: 0,8 Hm kwadraat. T. doet de zeespiegel 0,00000006 promille stijgen wat de overstromingskans van Nederland met 0,000005 promille doet toenemen. Het haar absorbeert 120 MI. water met 14 gr. zout. 3454263 dode huidcellen worden afgestoten. Zenuwstelsel wordt sterk geprikkeld; verdovende stoffen ontstaan. Toename watertemperatuur is te verwaarlozen. T. neemt mee uit zee 0,3 L. water. Synapsvloeistof-aanmaak komt weer op gang, kippevel ontstaat: 2 vierkante cm. per sec. 99% van de mensen had de kans dat dit zou gebeuren uiterst klein geacht. T. ervaart warmte gevoel. Stofwisseling neemt toe. Speekselaanmaak bedraagt 3 ml. per minuut. Non-adrenaline krijgt de overhand; rust wordt ervaren.

KLEINE ADVERTENTIE

T. pkt. fts. R. n. strmd. Luchie schpn. Mnsn. wkkn. agrss. T. uit krtk. T. zcht. & stnt. Ook zovl. gkk. mnsn. ! Eindlk., strmd. Shck ! g.v.d. andr. mnsn. ook dr. T. snkt. nr. adm. Zcht. zcht. ze wrdt. ng. gk. Sjk. slp. vlk. Pltslng. klm. uit. Nkt. ! Z. in. Z. zwmt., ijskd. mr. ze zwmt. ! Al. andr. kijkn. hun ogn. uit. Valln. zlfs. pr. ogn. uit hun kassn. ! (Kunn. mnsn. z. nt. mr. vnda., trst.) Evn. ltr. gt. T. druit. Glijk. mndr. zrgn. an. dr. kp. Gk. hr., mr. wl. prttg. vr. d. T.

MODERNO

Laatst op zo'n zondagochtend zeg, Christ ! Wat zat ik een partij sjaggi te wezen. En van dat kleine kutkamertje werd ik ook nog onwijs claustro. Echt triest gewoon. Ik denk, ik moet hem nu echt even nokken anders blijf ik d'r in joh. Gewoon effe naar de beach of zo, a good idea, ja toch ? Ik mijn zwarte opoe-fiets pakken en daar ging ik. Onwijs depri sfeertje in die city daar, niet normaal zeg. En nog een fucking tegenwind ook. En ik word ook helemaal niet goed van al die sappies op straat, van die gewono's weet je wel, oah, disgusting gewoon. Ik haal zowat geen adem meer van ellende joh, ik zweer het je. Wat een gestress op de vroege ochtend, jezus ! Konden die frusto's niet wat dimmen met hun achterlijke zondagsgewandel, godverdomme. But at least, there was the sea. Effe lekker rust denk je dan, nou mooi niet ! Het zal me ook eens een keertje wél meezitten zeg, jezus, ik ging zowat over de rooie zeg, want het is me daar toch a-sociaal druk, dat houd je niet voor mogelijk. Ik balen als een stekker natuurlijk. Niet te filmen zeg, wat een mensenkluit. Ik heb echt iets van godverdomme MOVE ! iedereen, en snel een beetje. Want zelf terug gaan, no way, ik had dat tyfus end niet voor niks gefietst. Ik zag het helemaal niet zitten om daar tussen die zielepieten te gaan lopen, maar ja, no choice, and I start to walk a bit, tussen al die gare weirdo's in. Ik was echt ziek, dat begrijp je, maar kreeg zo langzamerhand ook steeds meer het gevoel om even helemaal uit mijn dak te willen. Dus ik ga me gewoon uitkleden weet je wel, moet kunnen nietwaar, anno 1987. En jawel, spiernaakt ren ik richting water en neem de jump... plons... cool man, waanzinnig ! Ik wat zwemmen, onwijs kicken gewoon, nee echt te gek, helemaal alleen, maar het geeft je die waanzinnige kick weet je wel. Even later loop ik het strand weer op, nou, je had die smoelwerken daar moeten zien, van die stresskoppen, weet je wel, van die dombo's die dat raar vinden of zo. Maar van die lui trok ik me niks aan, echt wel niet ! Nee joh, het was gewoon onwijs lekker en ik werd er best wel relaxed van, en dat is most important, ja toch !?

VERHAALTJE (NIKSZEGGEND)

't Is zondagochtend en T. zit thuis (burgerlijk). Ze wil wel naar het strand (soft). Ze pakt haar fiets (armoedig). En rijdt rustig door de stad (slome trut). De tegenwind vindt ze erg vervelend (zwakkeling). Ze zucht (aanstelster) en steunt bij het leven (zieligdoenerij). De mensen op straat lijken haar zo vreselijk saai (vooroordeel). Ze roept uit wat in haar op komt (ze lijkt wel getikt). Ze vloekt zelfs (onbeschoft voor zo'n meid). En praat ook in d'r zelf (bespottelijk). Even later puft ze: "Hè, hè, eindelijk het strand in zicht" (ongeduldig verwend nest). Maar wat een strop, het is daar hartstikke vol ! (te verwachten hè). Ze wordt kwaad (egoïstisch kreng). Met een pruillip begint ze wat te lopen (zo snel uit het veld te slaan). In ene... ontkleedt ze d'r eigen (pure aandacht-trekkerij van dat wicht). En naakt loopt ze richting water (schandalig). Ze springt zelfs de zee nog in ook (ze kent geen grenzen). Ze heeft het erg koud (dat krijg je van die stoerdoenerij). De andere mensen kijken vreemd uit hun ogen (logisch). T. gaat er snel weer uit (ze doet altijd alles half). Ze lijkt het naar d'r zin te hebben (maar dat is gewoon toneelspel hoor !).

NAAM NOCH TITEL

Het was Leonardo Da Vinci noch Rita Corita maar het was T. Ze ging weglopen noch slapen maar er even uit. Er was onweer noch sneeuwval maar het was zonnig. Ze pakte haar springstok noch haar luchtballon maar haar fiets. Er liepen pinguïns noch coloradokevers maar zondagswandelaars op straat. Ze waren betoverend noch agressief maar vreselijk saai. Ze gilte noch piepte maar schold er op los. Daar was dan de polder noch de heide maar het strand. Het was er uitgestorven noch redelijk bezocht maar gigantisch vol. Ze vond dat gezellig noch begrijpelijk maar van de gekken. Ze vloog noch hinkelde maar strompelde voort. Ze voelde zich vrouwelijk noch melancholisch maar benauwd. Aangekondigd noch gepland maar pardoes deed ze haar moonboots noch haar kunstgebit maar al haar kleren uit. Ze danste noch gallopeerde maar rende naar de zee. Ze zweefde noch schuifelde maar sprong er in. Het water was subtropisch noch kwallerig maar ijskoud. De mensen keken angstig noch onverstoorde maar alsof ze water zagen branden. T. ging dieper noch verder maar er uit. Ze was er verkleumd noch warm van geworden maar opgelucht. Dit is het begin noch het midden maar het einde van een sprookje noch een thriller maar een doodgewoon verhaaltje.

AABBA

Een sip meisje uit 's-Gravenhage
wilde eens wat wagen
ze sprong in de zee
het viel haar niet mee
maar toch had ze niets meer te klagen

Een griet uit Den Haag
greep de wanhoop bij de kraag
een half uurtje later
sprong ze in het water
en ze wilde weer leven, zo graag !

Een meid uit het Haagje
had teveel op haar maagje
ze kreeg een idee
sprong in de zee
en zei toen; O, leven... ik draag je !

ZIT JE ME WEER UIT TE HOREN !

Nou, het leek die ochtend mooi weer en ik pakte mijn fiets. Gewoon mijn eigen fiets hoor, die ik zelf eerlijk gekocht had, heus niet gepikt. Nee, echt niet. Waarom denk je dat ? Ja, ik zie dat je dat denkt, smiecht ! Enfin, ik reed de stad in... wat zit je nou te kijken jôh !? Ik hield me gewoon aan de verkeersregels hoor. Ik reed echt niet tegen de richting in, nee dat was ik niet, je vergist je vast. Nou, ik reed daar dus en iedereen zat maar naar me te kijken. Echt hinderlijk. Ze waren namelijk een plan aan het smeden, tegen mij. Ze zaten maar te smoezen en te fluisteren. Ze dachten zeker dat ik het niet merkte, nou mooi wel ! En dat heb ik ze laten weten ook ! Ik heb ze helemaal verrot gescholden. Ja zeg, moeten ze maar niet zo achterbaks doen en met z'n allen samenspannen. Nee, dat heb ik heus wel door, wie denken ze wel dat ze voor zich hebben, ha ! Ik daarna verder fietsen maar had natuurlijk weer een gigantische tegenwind. Ik heb echt áltijd wind tegen. Als ik ergens heen moet draait de wind altijd zo, dat ik tegen heb. Na de uitputtende fietstocht was eindelijk het strand in zicht. En ja hoor... heel toevallig, net als ik eens een keertje naar dat strand wil, gaat ineens iedereen. Maar ik wist het wel. Ze hadden me natuurlijk gevolgd en zijn toen snel via een andere weg het strand opgelopen. Ik had dat heus wel in de gaten ! Ik ben niet gek ! Ze moesten me allemaal gaan bespieden op het strand. Ik deed net of ik dat niet zag, je moet je gewoon niet laten kennen in dat soort gevallen. En ik kan het weten, heb ze helaas wel vaker aan de hand. Enfin, ik sjokte wat. Ze hielden me goed in de smiezen en overlegde ook wat ze nu precies met me gingen doen. Langzamerhand ging het me wel flink de keel uithangen, al die complotten. En opeens zeg... ik keek toevallig naar een stel van die luitjes, toen ik er een hoorde zeggen dat ze, nee echt waar, de smeerlappen, dat ze me het water in gingen gooien ! Dat nam ik niet, dat begrijp je. Ik had gelukkig al iets bedacht. Ja, je moet altijd op je hoede zijn en ik had dan ook een goed plan. Ik zou ze gewoon vóór zijn, ha ! Voelen ze zich lekker lullig. Nou, ik mijn kleren uit,

verstopte ze ergens onder het zand want ze hadden het er op gemunt, ik zweer het je, dat zie je gewoon als kenner. En toen rende ik de zee in. Nou dat heb ik geweten, ijskoud was ie. Altijd als ik ga zwemmen is ie weer éxtra koud, zó irritant. Toen, ik zag het gelukkig net op tijd, waren ze weer iets nieuws aan het beramen. Ze wilden me verdrinken. Maar ik had het allemaal wel door. De vuilakken, met z'n allen tegen één, kunnen ze wel ? Maar mij zullen ze niet krijgen. Nee, ik ging gewoon weer het water uit, ja ik ben niet op mijn achterhoofd gevallen ! En ja hoor, ze hadden godverdomme mijn kleren tóch verstoppt, maar ik wist wel waar. Ik me aankleden, zitten ze natuurlijk allemaal wéér te gluren. Bovendien waren de boze plannen weer van hun pokersgezichten af te lezen. Ja zeg, ze denken dat ik dat niet zie, maar ik heb dat gewoon allemaal heus door. Vuile vieze gore schijnheiligen, dat zijn het ! Maar al halen ze van mijn part de hele wereld er bij, mij zullen ze niet klein krijgen, nooit en te nimmer !

HOOR !

Stille T.
krakende vloer
dichtslaande deur
piepende fiets
babbelende wandelaars
steunende T.
fluitende vogels
zuchtende T.
krijsende kinderen
blaffende honden
klagende T.
donderende bussen
snerpende trams
mopperende T.
brommende auto's
knetterende motoren

scheldende T.
ruisende zee
een schreeuw slakende T.
schuivend zand
diepademende longen
opengaande rits
neervallende kleren
stampende voeten
bruisend water
opspattende golven
kletsende buik
klapperende tanden
stampende voeten
kakelende kijkers
dichtgaande rits
neuriënde T.

LETTERKUNDIG WERKJE - VERHAAL

Homo Sapiëns T. zat in haar verblijfplaats - kamer. Zij had last van een stemming - somber. Toen kreeg ze een gedachtengang - plan, met thema - vertrekken. Ze pakte het vervoersmiddel - fiets. Ze reed op een natuuringreep - asfaltweg. De wandelaars om haar heen hadden de uitdrukking - saai. Het gaf T. het gevoel - ergernis. En ja hoor, daar kwam al de menselijke expressie - zuchten - en de stemmingsuiting - steunen. Ook nog de extraverte actie - kritiek. De weersomstandigheid - tegenwind - deed haar gemoedstoestand - boos - geen goed. Daar was dan het natuurgebied - strand. Maar wat een hoedanigheid - drukte ! Dit gaf haar de acute reactie - schrik. Toch zette ze het maar op een bewegingsactiviteit - wandelen. Een ademhalingsprobleem - benauwdheid - kwam hevig opzetten. Ineens kwam er een ontwikkelingssprong - vreemde daad. Ze ontdeed zich in tempo - snel - van haar lichaamswarmer - kleding. Ze zette het op een voortbeweging - rennen - en vervolgens tot een watersport - zwemmen. De lichaamssensatie - koud - kwam bij haar registratiecentrum - zenuwstelsel - hard aan. Na tijdsaanuiding - een poosje - nam ze de beslissing - er uit. De mensen hadden de reactie - verbazing. T. had daarover het gevoel - onverschilligheid. Want zij had immers inmiddels de toestand - lekker - bereikt. En dat kun je toch wel minstens de beoordeling - goeie zaak - toeschrijven !

ACHTERFLAP

Dit debuut van de schrijfster getuigt van een fijnzinnige zelfreflectie. Dát, omgezet in heldere vlotlopende zinnen die tezamen een taal maken, zo schoon, zo authentiek en toch zo simpel dat je, na het boek uit te hebben gelezen, zeker de neiging zal hebben even geen ander boek te willen zien. Zodat de schoonheid puur en zonder gekunsteldheid even op je door kan blijven werken. En dat is iets wat toch elke schrijver bij de lezer wenst te bereiken. Maar wat bij mij de laatste jaren niet is gelukt. Kortom: Een parel tussen de kiezels !

Jan Verhoeven, NRC Handelsblad

Een simpel gegeven (als in dit boek: een meisje gaat op haar fiets naar het strand waar ze uit verveling in haar blootje gaat zwemmen terwijl iedereen met winterjassen loopt) zo boeiend beschrijven is voor weinig auteurs uit de wereldliteratuur weggelegd en deze debutant lijkt me dan ook zeer veel belovend.

Anja Theunissen, de Volkskrant

Eenvoudig, zonder franje en daardoor helder, maar niet echt een spannend boek voor bij het haardvuur. Het moet je smaak maar zijn; echt iets voor fijngevoelige lezers.

Rinke v.d. Burg, de Telegraaf

De algemene geëngageerdheid met de hedendaagse generatie wordt zo subtiel en gaaf omgezet in deze metaforische novelle, dat je eindelijk eens precies ervaart wat er omgaat in een jeugdige geest, die zich geen raad weet met het leven. Dit is literatuur van de bovenste plank.

Henri Joustra, Vrij Nederland

POLITIEBERICHT

Hier volgt een politiebericht.

De politie te 's-Gravenhage vraagt uw aandacht voor het volgende:

Sinds zondag 22 maart 1987 12.00 uur is het 17 jarige meisje T.V. uit Den Haag, vermist. Die ochtend om ongeveer 11 uur hebben bureu het meisje haar woning aan de Hoofskade zien verlaten. Ze fietste weg en maakte daarbij een enigzins teneergeslagen indruk. Dat gevoelens van diepe wanhoop, die zij wel vaker had, haar ook toen teisterden wordt voor mogelijk gehouden. Later is zij ook nog gesignaleerd in de stad waarbij ze een verwarde indruk maakte, en in zichzelf mompelde. Zij reed richting Scheveningen waar zij na ongeveer een half uur moet zijn aangekomen. Op het strand heeft zij zich van haar kleding ontdaan en is vermoedelijk even het water ingegaan. Daarna was ze weer op het strand en heeft ze zich aangekleed. Vanaf dat moment is ze spoorloos verdwenen. Het signalement van het meisje is als volgt:

- haar lengte is 1 meter 78
- halfang geblondeerd haar
- normaal postuur
- lichtblanke huid
- zij droeg een zwarte lange broek
- een oranje truitje
- een wit ski-jack
- zij reed op een zwarte damesfiets type hallelujah.

Wil iedereen die antwoord kan geven op één van de van de volgende vragen, dit melden bij de politie?

- Is het meisje die zondag ná 12.00 uur 's ochtends nog ergens gesignaleerd?
- Vertoonde zij de laatste tijd opmerkelijk gedrag of had zij bepaalde plannen?
- Heeft iemand haar fiets ergens opgemerkt of misschien gevonden?

Indien U iets denkt te weten verzoeken wij U te bellen naar de politie te 's-Gravenhage of naar een bureau in uw woonplaats. Tot zover dit politiebericht, bedankt voor uw aandacht.

NIET VERGETEN

- 1 kilo T.
- een pak fiets
- 2 flessen zuchten
- 1/4 liter steunen
- 6 ons vervelende mensen
- een tube kritiek
- 2 struikjes wind tegen
- 1 bosje strand
- een zak zee
- een familiepak mensen
- een half mul zand gesneden
- een pakje misnoegdheid met filter
- een stuk opkomende benauwdheid, iets belegen
- een pot plan
- een stronk kleren
- een netje naakt
- 3 stuks volle vaart
- een doos duik
- 4 flesjes ijskoud
- 1,5 liter zwemmen
- 2 blikken verbijsterde mensen
- een zakje er uit
- 2 pond opgelucht
- 1 tros afgekoeld
- 3 ons tevredenheid

NEW AGE

Het was op een zondag dat T. op d'r kamer zat. Ze wist al dat het een moeilijke dag zou worden want de sterren stonden vandaag erg kritiek voor haar. En ook de tarot die ze die week gelegd had beloofde niet veel goeds. Daar kwam nog bij dat ze die dag er voor nogal gezondigd had en zodoende veel te yin was geworden. Ze voelde sterk de noodzaak meer in haar lichaam te zakken want ze zat hoe langer hoe meer in het hoofd met al zijn loze gedachten-spinsels. Daarop pakte ze haar fiets en ging op weg naar het strand. Alle negatieve energie kon dan lekker uitwaaien. De agressie botvierde ze gretig op de trappers. Langzaam nam haar ego-sterkte toe en assertief begon ze te uiten wat ze eigenlijk vond van de omgeving. Ook de mensen op straat riep ze krachtig de waarheid toe. Vervolgens deed ze wat adem oefeningen die ze indertijd bij een rebirthingssessie geleerd had. Diep inademen, en uit... Ze werd ondertussen nogal sterk vermoeid van dat fietsen tegen de wind in. Maar ze probeerde vol te houden en op bio-energetische wijze ging ze door haar weerstand heen waarna de nodige emoties bovenkwamen. Inmiddels was ze bij het strand aangekomen. Opgefokt als ze al was kreeg ze nog een grote teleurstelling te verwerken. Het strand bleek namelijk bijzonder druk bezocht. Dat was haar teveel en acuut begon ze te schreeuwen. Het gekrijs had veel weg van de primal scream (oerschreeuw). Even later zette ze het toch maar op een wandelingetje. Het stikte van de negatieve aura's om haar heen, en ze had erg veel moeite gecenterd te blijven. Eigenlijk kreeg ze zo langzamerhand waanzinnig veel zin helemaal uit te freaken. Ze begon zichzelf uit te kleden, en natuurlijk naakt stond ze daar in de wind. Op die manier had ze een gezond lucht- en lichtbad, zeer goed voor de huid. Ook de chakra's stroomden weer een beetje door merkte ze. Ineens kreeg ze toch ook wel de behoefte aan een hydrotherapietje, een waterbehandeling. Om de huid en ook de rest van het lichaam en de geest wat extra te stimuleren. De helende zoute zee lag al op haar te wachten, en ze huppelde er naar toe. Het

koud-warm contrast prikkelde haar zenuwen sterk. Daarom ging ze een stukje zwemmen en ontspande zodoende meer en meer totdat ze een punt bereikte waarbij ze zich even helemaal één met de omgeving en héél de natuur voelde. Ze zag dat alles echt één geheel was, zonder dualiteiten. Even later liep ze het strand weer op. De anderen keken een beetje vreemd op. Maar daar hield T. zich helemaal niet meer mee bezig. Ze ging yoga zitten doen, wat werd gevolgd door een rustige meditatie. Ze voelde zich er steeds kalmer van worden, vol innerlijke rust. En gelukzalig daar zittend maakte een onvergetelijk kosmisch bewustzijn zich langzaam maar zeker van haar meester.

HUIVER

't Was een zondagochtend en T. zat stil voor zich uit te staren naar de muur van haar kamer. Er hing een vaag onheilspellende sfeer in het vertrek die, naar de tijd verstreek, steeds sterker op haar inwerkte. De omgeving werd steeds onheimischer en ze kreeg het gevoel dat ze echt even weg moest. Maar het idee naar buiten te gaan beangstigde haar ook heel erg. Onrustig begon ze te ijsberen. Jezus, wat kon die kamer waar ze gewoonlijk rustig in zat haar ineens bang maken ! Alles leek nieuw, alsof ze het nog nooit gezien had, maar dat was toch grote onzin, het stond er allemaal al jaren; het bed, het bankje, de platen aan de muur... Het werkte deze ochtend zo vervreemdend. Hoe kon ze dat alles weer als normaal gaan zien ? Ze ging weer even zitten, maar deze onwerkelijke toestand werd nu toch echt onhoudbaar; ze moest hier gewoon weg, en snel ook een beetje !

Ze pakte haar fiets, opende de voordeur en wierp een blik de straat in. Een pijnlijke steek ging door haar hoofd. Moest ze nou zo nodig die straat op ? Ze begon zichzelf toe te spreken: "Ja, dat moet, want hier binnen is het in elk geval niks, dus ga nu maar !" Ze slaakte een diepe zucht en nam de stap toen maar. Plotseling verstijfde ze. Wat een schrok. Wat was dat in hemelsnaam, die harde knal vlak achter haar ? O, het was slechts de huisdeur die door de wind met een klap was dichtgevallen. Dat begon al goed. Met grote ogen keek ze de straat langs. De scherpe zon vandaag maakte alles zo fel en blikerig. De muren, de auto's, het sloeg allemaal zo wit uit en het was hard en angstaanjagend. Wat was het toch vreemd allemaal, zo'n sterk ontheemd gevoel, en dat hier, dicht bij d'r eigen huis. Voorzichtig begon ze te fietsen. Ze had moeite haar evenwicht te bewaren want de fiets schokte zo op het wegdek. Ze voelde geen contact met de grond. Het leek of ze zweefde, als een vrije ziel, en toch leek elke oneffenheid in de weg wel een grote kuil of bobbel. Wat was er toch in hemelsnaam met haar of de wereld aan de hand ? Ze wist het niet.

Op straat liepen er zoals gewoonlijk mensen te wandelen. Maar

deze waren anders, en ook zo verschrikkelijk anders dan T. zelf. De zon maakte alles nog trager en stroperiger, en iedereen zat maar in zichzelf opgesloten. Het benauwde T. letterlijk en met diepe zuchten haalde ze adem. Langzaam aan voelde ze diep vanuit haar binnenste een alles omvattende angst opkomen, die ze echter met alle kracht probeerde te negeren. Ze werd er nerveus van, en schrikachtig reed ze verder. Bij elk onverwacht geluid of plotselinge beweging keek ze paranoïde om zich heen en slaakte daarbij kreetjes als 'hè' of 'wat', maar er was nooit iets noemenswaardig. Ze kwam steeds dichterbij de kust en de lucht werd zwaar, ijl en nog bedreigender, geluiden leken doffer. Toen ze er eenmaal was stapte ze van haar fiets. Terstond voelde ze de spanning in haar lichaam nog meer stijgen. Dit had ze niet verwacht. Er heerste een ontzettende drukte op het strand, met een zeer vreemde stemming. De diepe angst van daarnet kwam langzaam weer naar boven, maar nu in nog heviger mate en dit keer had ze er geen controle over. Dit werd echt te erg, langzaam maar zeker nam een depersonalisatie bezit van haar. Het was niet te verwoorden gewoonweg. Dit was het meest verschrikkelijke wat haar had kunnen gebeuren, en het gebeurde gewoon, zonder dat ze er iets tegen kon doen. Zich vermannen, of haar gedachten sturen, het werkte niet meer, ze was overgeleverd aan de intens diepe angst die zich in elke vezel van haar lichaam nestelde. Geluiden vielen weg, en kwamen weer, maar dan afzonderlijk en harder. D'r hart bonste drie maal zo snel als normaal. Electriche scheuten liepen vanuit de rug naar het hoofd. En alles was anders, helemaal anders. Sterk beangstigende gedachten volgden elkaar op. "Hoe kan alles ineens veranderen, hoe kan het? Wat hangt hier voor een lichaam, ik ken het niet. Wat wandelen die lijken daar nou op het strand? Wat is dit voor een tyfuswaarheid, wat sta ik hier nu alleen? Iedereen staat godverdomme alleen. Met miljarden, verlaten en stervend op een kleine planeet in dit onmetelijke universum zonder begin en zonder einde. O, wat begrijp ik toch weinig. Hoe kunnen anderen hier rustig onder blijven? Maar ik kon het toch ook. Wat is dit bestaan toch? Ben ik nu dood, ga ik nog dood?"

Wat is het verschil? Ik word knettergek op deze manier. Ik wil dit allemaal niet zo zien. Niks om aan vast te houden, wat een hel, dit kan de bedoeling niet zijn. Hoelang ben ik hier nog aan overgeleverd, o alsjeblieft laat me terug gaan, terug naar de rustige schijn van daarnet. Ik lijk wel een geest, maar van wie is dit lijf dan? Dit kan nu echt niet lang meer doorgaan zo. Dit is misschien wel krankzinnigheid. Wat kan ik doen? Moet ik verder als een angstige gek door het leven? Gepakt worden door de wijtassen die me in een isoleercel stoppen... wat moet ik toch, wat moet ik???"

Daar stond die T. dan aan het strand, compleet hulpeloos, radeloos, vast in d'r angst. Plotseling begon ze voorzichtig te lopen, in opperste paniek, maar totaal onopvallend tussen de rustige zondagswandelaars. Wezenloos en verdwaasd zette ze in een snel tempo de ene voet voor de andere. Ineens stopte ze. Ze rukte de kleren van haar lijf en rende richting zee. Dwars over haar algehele twijfel heenlopend sprong ze het donkere kille water in. Onbeheerst zwom ze wat rond. In een flits realiseerde ze zich de onoverzienbare, bijna oneindige wijdse afmeting van het water waar ze inlag en het deed haar enkel aan de eenzame zwarte dood herinneren. Ze moest weg hier en richtte zich naar het strand. Onmiddellijk daarop werd ze overvallen door het gevoel dat grote zeemonsters haar wilden grijpen om haar de verlaten diepte in te slepen, en ze vluchtte zo snel als ze kon het droge op. Ongedeerd aangekomen merkte ze de afkeurende blikken van de wandelaars op. Ze voelde dat er een sterke wind op kwam zetten. Boven d'r zag ze dat er grote zwarte wolkenpakken haar richting op dreven. De hevige paniek van zojuist was minder geworden maar beschenen door de donkere bedreigende lucht voelde ze zich bang, bang van alles, en ze wist niet wat ze er mee moest.

ACHMED VERHAALTJE WETEN

T. nodig hebbe frisse luch. Zij pakke fiets. Daarna zij fietse gaan. Zij wille naar de strand toe rijde. Zij zitte maar wat te zuchte en te steune op het fiets, en ook een beetje te mompele tegen haar zelf aan. Echt waar hoor. En de wind is ook verschrikkelijk hard en ook tegen haar in. Hartstikke zielig zeg. Toen begint ze ook dingetjes tegen die lopende mense te roepe. Maar dan is ze eindelijk bij het strand. Ze schrikt zich een hoed, zeg maar, want het is reuze vol, het stikt zowat van de mense daar. Ze is erg boos aan het worde van binne. Zij toch doorloopt maar dan niet meer. Ze gaat al haar klere van haar lijf hale en dan is ze dus zonder klere. Ze gaat de zee in lope, maar o, vreselijk koud, echt waar. Andere mense zijn raar aan het kijke. T. is wel ietsje beter aan toe geworde, gelukkig maar zeg !

UH... O NEE...

Op een mooie avond... uh... nee óchtend, ja óchtend wilde T. nee, ik bedoel M. eens lekker naar het bos. O nee, nee naar het strand bedoel ik, sorry. Enfin, ze loopt naar de bushalte... hoewel... nee, sorry, ze pakt gewoon haar fiets. Dus ze rijdt er heen. Haar stemming is opgewekt. Hoewel... nee, wat zeg ik nu weer ? Nee, ze was juist niét opgewekt, nee zeg, ze huilde zelfs. Ik bedoel, nee ze huilde niet, maar ze kón wel huilen, en ondertussen zuchtte ze diep, dat was het. Er liepen interessante mensen te wandelen. Of... hè... nee sorry, wat waren dat nou ook weer voor een mensen... o ja... sááie mensen, nee zeg, van interessante mensen was in de verste verte geen sprake, nee stel je voor. Enfin, zwigend aanschouwde ze de situatie en... uh... o nee, neem me niet kwalijk hoor, nee ze zweeg helemaal niet, integendeel ! Ze zat werkelijk waar te schelden ais ik weet niet hoe ! Dat durf ik hier niet eens te herhalen ! Dan eindelijk komt ze aan bij het meer, uh... stom ! Bij het strand dus. Het lege strand geeft haar zo'n rust, hè wat zeg ik nou weer... hoe kon ik dat vergeten zeg, nee het was juist hartstikke vol op dat verdomde veld... uh strand. Dat vond M. erg gezellig, hoewel, kleine vergissing... erg vervéelend juist. Ze genoot wel van de zee. O nee... helemaal niet, ze voelde zich afschuwelijk daar en huilend, nee strompelend ging ze verder. Langzaam zakte haar afschuw, althans... nee stéég haar afschuw. Jawel, ze kreeg het steeds benauwder zelfs ! Toen ineens ging ze op een kistje staan en kondigde iets aan. Shit ! Nee, ik vergis me, sorry. Plotseling juist, weet je, inééns deed ze haar kleren uit en ging pootje baden... uh... nee zwemmen. Gelukkig was het warm water. Uh... nee, koud water... uh sorry, heláás was het koud water. Erg koud water zelfs. Geen mens wat raar opkeek langs het strand. o nee, vele mensen keken er juist reuze raar van op kun je wel stellen. Maar voor M. had het erg genoeg niet geholpen. Alsof ze niks gedaan had kwam ze het water weer uit en... hoewel, welnee, zo ging het niet, ze voelde zich juist herboren, ja dat was het. En dat was dus een minpunt... uh... pluspunt dus ja.

Enne, uh... het was dus wel T., uh... geen M. Uh... gewoon T.
dus ja.

HET LOT

Het is zondagochtend en T. zit op haar kamer. Ze voelt zich niet helemaal kiplekker, maar ja, wat doe je er aan ? Even later pakt ze toch maar d'r fiets en gaat het strand opzoeken. Een heel eind rijden, maar ach, dat heb je nou eenmaal niet voor het zeggen. Ze ergert zich dood aan de troosteloze wandelaars in de straten, maar God, wat moet je ? Ze zucht en steunt er van. Ik zeg altijd maar: "Je hebt goeie en slechte tijden, mais... c'est la vie !" Onderweg zegt die T. gewoon wat er in haar opkomt. Ja, die neiging heeft ze nou eenmaal, daar doe je niks tegen. Enfin, na een lange tocht komt ze toch aan, maar dan schrikt ze zich ineens het leplazerus, want het is zo verschrikkelijk druk daar, gewoon niet normaal, but you have to accept that, that's life ! Maar, dat doet ze dus niet en mokkend loopt ze door het zand. Al die drukte hindert haar ontzettend, maar gossie, die mensen lopen daar nu eenmaal, je hebt het nou eenmaal niet altijd voor het kiezen. Plotseling gaat ze tot actie over. Ze gooit haar kleren uit en rent de zee in. Die is werkelijk waar wat je noemt koud, maar daar sta je als mens nou eenmaal machteloos tegenover, dat is de natuur. Alle andere mensen op het strand kijken nogal verbouwereerd. Tja, een eenling wordt vaak raar aangekeken, maar zo gaat dat in het leven. T. let daar helemaal niet op, en als ze het strand weer op is voelt ze zich wonderwel heel wat frisser. Ja ja, het kan raar lopen op zo'n dagje, blijkt maar weer. En dat wordt allemaal bepaald door het lot.

ENIGZINS LABIEL

T. zat op haar kamer en ze had het gevoel of de muren op haar afkwamen. Apathisch voor zich uit starend fixeerte ze haar gedachten op het strand. Het werd zowat een obsessie voor haar. Uiterst depressief ging ze, haar straatfobie doorbrekend, op weg. Compleet buiten zinnen in feite. Haar schizofrene trekjes uitten zich in agressief schelden naar de mensen op straat. Bovendien mompelde ze in zichzelf en hoorde ze stemmen. Manisch reed ze verder, panisch van angst voor het andere verkeer. In haar verstandsverbijstering werd ze ook nog overvallen door hoogmoedswaanzin, en nog maar net vier ongelukken voorkomend kwam ze eindelijk aan waar ze zijn moest. Maar depersonalisatie was haar lot daar de mensenvrees weer op kwam zetten en paranoïde liep ze rond. Ondertussen jammerde ze hysterisch als een kind. Haar regressiegedrag werd spoedig nerveus waarna psychotisch. Niet katatoon maar exhibitionistisch manifesteerde zich de krankzinnigheid, en compleet bezeten spoedde ze zich, duidelijk getuigende van masochisme, de ijskoude wilde zee in. Het bekoelde haar overspannen zenuwstelsel enigzins, maar ze was nog nauwelijks uit het water of ze projecteerde alweer afkeurende blikken op de gezichten van de voetgangers, waarna ze zich gefrustreerd weer terugtrok. Ze zat wederom in haar eigen narcistische wereldje, totaal onkwetsbaar en niet tot contact in staat.

WIE SCHRIJFT DIE BLIJFT

Het was zondagochtend, en dan weet je wel hoe laat of dat het is. T. was dan ook niet gewoon met het verkeerde been uit bed gestapt, nee, vandaag had ze er echt verschrikkelijk de smoor in. Nu is ze door de band genomen al niet zo'n vrolijke frans, maar deze morgen was ze echt niet te genieten. Half voor pampus lag ze maar een beetje te jeremiëren. Ze kreeg ook een beetje het gevoel of de muren op haar afkwamen. Daarom had ze echt iets van "Nu is de maat vol! Wat zit ik hier nu op mijn lauweren te rusten en te miezernaauzen. Kom op, vooruit met de geit, er op uit!" En terstond voegde ze de daad bij het woord. Ze pakte d'r stalen ros en ging op weg, richting strand. Niet dat ze zozeer verwachtte dat ze er goedgehumt van zou worden, want een zwartkijker bleef ze toch wel, door dik en dun. Maar het was van de gekken om dan maar eeuwig bij de pakken neer te gaan blijven zitten. Enfin, zij op weg en ja, als T. ging fietsen dan kon je er de donder op zeggen dat ze wind tegen had en het was ook deze keer weer flink raak. Ze had er echt de pest over in want fietsen, o.k. a lá, maar wind tegen, dat was dan weer net teveel van het goede. Dat brak haar dan op een gegeven moment op. Ze zuchte dan ook bij het leven en klaagde steen en been. Ze ergerde zich dood aan al die saaie pieten, van die luitjes waarvan er dertien in een dozijn gaan weet je wel. Van die mensen die op zondag 'eens lekker de bloemetjes buiten willen zetten'. T. nam dit keer geen blad voor d'r mond en men kreeg dan ook de volle laag. Ze wilde gewoon eens zeggen waar het op stond en ze had er helemaal geen boodschap aan of dat iemand tegen de borst zou stuiten. Iedereen kon voor haar part de boom in! Langzaamaan ging het hele gebeuren haar steeds meer de keel uithangen, maar een geluk bij een ongeluk, daar was het strand. Hoewel... niet te vroeg juichen zeg, want ze stond nu oog in oog met iets waarvan ze zich toch wel even helemaal de pleuris schrok. Dit was echt te gek om los te lopen, wat een fiasco. Het was er namelijk stervensdruk en ze kon bijkant op de hoofden lopen! Het koste de eenling moeite bij d'r positieven te blijven. Nog net op

het nippertje kon ze zichzelf een appelflauwte besparen. Ze leek zo wel van de regen in de drup te belanden, maar ja, zij delfde het onderspit en er zat niks anders op om dan maar wat water bij de wijn te doen. Hoewel de lust ver te zoeken was liep ze toch het strand op. Al lopende nam het gevoel een buitenbeentje te zijn toe. Zij temidden van al die luitjes die echt iets leken te hebben van 'hoe meer zielen hoe meer vreugd'. En in dat idee kon ze op het ogenblik helemaal niet meegaan, nog niet met alle moeite van de wereld. Nee, daarvoor was je bij T. aan het verkeerde adres, en een beetje met de ziel onder haar arm paradeerde ze maar wat. Als een vis op het droge als het ware. Ze bleef nog even de kat uit de boom kijken, maar langzaam aan leek het ook alsof ze wat in haar schild liep te voeren. En pardoes zeg, hals over kop gooide ze al haar kleren uit. Onze Lieve Heer heeft vreemde kostgangers bleek maar weer, want in Eva's kostuum liep die T. richting zee en sprong er in ! Het water voelde ijskoud, maar ja, wie A zegt moet ook B zeggen, en moedig beet ze door de zure appel heen. Zonder blikken of blozen trok ze een paar baantjes en geraakte zelfs een beetje in haar sas, hoewel de personen op het strand haar maar een beetje dom stonden aan te gapen en haar van lotje getikt vonden. Maar T. had helemaal niet het idee dat ze voor aap stond. Ze had ze heus nog wel allemaal op een rijtje en weer op het droge aangekomen was ze weer helemaal boven Jan. Ze waande zich zelfs in de zevende hemel, en dat gaf de burger weer moed !

GOET LEERUN UITSPREEKUN

Tee wildu un lugtju gaan sgeppun. Zu paktu dar fiets en ging naar ut strant. Ut viel haar zwaar, zu moest steeds zugtun en steunun. Ook gaf zu kritiek op du omgeving en dat hartop nog wel. Want die omgeving kwam haar zoo troosteloos oovar. Ynduluk was daar ut strant in zigt. Maar wat nuu wir zeg, wat un sgrik tog vor die Tee. Er loopun daar nog hondardun anduru mensun guwoon tu wandulun. Deezu tulurstelling komt wel errug hart aan, dit is niet zomaar tu verwerrukkun. Tog begint zu wat tu loopun, hoewel, ut lijkt mir op sjokkun ijgunluk. Al die mensun tusaamun geevun un errug bunauwt guvoel. Ut guvoel neemt alsmaar toe en dan... Tee laat haar ijgun guwoon gaan! Zu doet al haar klirun uit en rent guwoon du koudu zee in. Ut waatur is egt vursgrikkuluk kout, maar tog went ut hil snel. Waanir zu er wir uit is, is du bunauwt-hijt oovar, dat zwemmun heeft haar missgien wel goet gudaan. Maar du mensun die ut zagun keekun errug verbaast, waarsgijn-luk omdat zu ut niet verwagt haddun. Maar dat was Tee dar zaak niet want die was in elluk guval wat vroolukkar !

AFASIE

K. ging naar motorcross, met haar puntenslijper. Ze lijnde om zich heen. Wat weinig ventieldopjes ! Ze kraaide en blaatte. T. verfdde en leerde boomchirurgie van enthousiasme. Daar eindelijk was de flat in aanbouw. Veel talkpoederkorrels waren aan het hagelsurfen. T. kon slechts aan schoenzolen in apenhokjes denken en vond dat de waslijntjes in de weg liepen, net in de nacht van lege maan. Wat een popconcert ! Eén ding was duidelijk, deze plantage moest gehandhaafd blijven. Daarom knielde ze op het spijkerbed. Ze deed haar buroetje uit. Haar trampoline en cassette-etiket, de pompoenzaden en de ontstopper, en ja hoor... zelfs haar lunchdrankrietjeverpakking. Ze metselde naar de tompoes, kukelde en poetste het prikkeldraad. De lama's aanschouwden het casino en ze legde telefoonhorens onder het asfalt aan. K. dwaalde door de bonbons maar snel daarop kwam het horlogeschroefje. Ze deed de computerdans, pakte haar matrasvulling en at wat mijlpalen. Alles was berekend maar gelukkig zaten er weer goede ritsjes in die kleine gebakken aardappeltjes met zout. Dat scheelde altijd een stopcontact of drie.

T. GAT SWEMEN

Op un zondag wilde T. lekker weg. Toen pakte ze dar fiets. Maar het fietsen was niet erig leker. Het was zo druk met mensen op de straat, dat ze er sip van wert. Ze ging zugten, ze was moe of zo, hil zieleg. Ze roept hil stoute dingetjes. Gelukig is daar dan de zee. Ze zit een beetje te kijke en dan roept ze, TJEETJE MIKKIE, WAT VOL ! (Het was daar ook zo erig druk.) Sal ik trug gaan ? Neeeee dat doet ze niet. Ze wil wel proobere geselig een stukie te gaan wandelu. Ze voelt zig een klein beetje ziek ! Dan... Ze doet dar klere uit, ze is naakt, egt waar hoor (hi hi). Dan rent ze naar het waatur en gat swemen. Niet zón goed iedee, want het is vreezulek kout !!! Alle mensen laggen dar uit. Maar T. kijkt een beetje blij als ze uit het water loopt. Dit is echt gubeurt hoor ! Nou daaaaaaaaag,

Simon 6 jaar.

ZWAAR OP DE HAND

Het was zo'n onbestemde zondagochtend dat T. lusteloos, passief en diep ontevreden op haar kamer zat. Net toen ze zich verdrietig begon te voelen kwam de mistroostige gedachte in haar op eens te proberen naar het strand te gaan. Het idee alleen vermoeide haar al heel erg en de moeite om op te staan was haar veel te veel. Nadat ze ruim een uur al haar kracht bij elkaar had gezocht stond ze toch op en sjokte richting fiets. Ze ging op weg. De deprimerende stad waardoor ze reed, met zijn weemoedige zondagswandelaars, maakte haar nog neerslachtiger dan ze al was. Ze kon er slechts op antwoorden met moedeloos zuchten en steunen en wat negatieve praat. Het fietsen op zich viel haar erg zwaar en enkele keren besloot ze om rechtsomkeer te maken maar dat was ook weer zo een gedoe en het besluit werd niet in daden omgezet. Uiteindelijk kwam ze dan toch bij de zee aan, die er erg naargeestig en verlaten bij lag. Maar wat een trieste aanblik! Er liep daar reeds een grote grijze groep mensen. Deze teleurstelling was moeilijk te verwerken en het maakte haar nog meer teneergeslagen. Toch begon ze wat te lopen, hoewel de somberheid zich helemaal aan haar opdrong. Temidden van al die troosteloze figuren werd de melancholische sfeer bijna onhoudbaar en bij een gevoel van dreigende wanhoop werd zij door een idee bevroegen. Ze ontkleedde zichzelf tot ze naakt was en liep hopeloos op de kilkoude zee af. En jawel, ze ging er nog in ook. Ze zwom wat. Helemaal alleen in het donkere oneindige water, en de eenzaamheid die ze al voelde werd nog eens angstaanjagend intens benadrukt. De mensen op het strand keken verslagen en vonden het meisje zielig. Uit het water gekomen woei de wind langs haar huid en terug kijkend op het gebeurde merkte T. dat ze niet meer zo heel diep in die zwarte put zat, maar enkel nog wat zoete ontroering ervaarde.

DIERENVERGADERING

Het was zondag en mijn huismeisje pakte onverwachts haar fiets (muis). Ja, maar dat meisje keek helemaal niet zo vrolijk. En dat terwijl ze mij nog helemaal niet gezien had! (spin). Die trut reed me bijkant over joh, ik kon nog maar net wegspringen (pissebed). Ze had tegenwind, maar ja, dat heb ik ook weleens, als je daar al niet tegen kunt... (wesp). Inderdaad (vlieg). Ik zag haar zuchten (rups). En steunen (bladluis). Ik hoorde haar schelden, wat een kattekop zeg (poes). Ze had kritiek op mijn baasje (hond). Ze keek heel ongeduldig en geïrriteerd (konijn). O, nou, ik zag haar het strand opkijken en ze leek ergens van te schrikken, maar niet van mij hoor, ik lag immers verdekt opgesteld (krab). Ja, vind je het gek dat ze schrok, het was onwijs druk, weet je dat niet meer dan? (zeester). Dat is het elke zondag met aardig weer, sukkels! (meeuw). Toch begint ze te wandelen (paard). Ja, en gelukkig niet langs de vloedlijn, want dat gekraak van die schelpenhuisjes vind ik zo'n akelig gehoor! (schelpdier). Nee, inderdaad, ik had wel sympathie voor haar (mossel). Ineens zeg, zie ik haar pootje baden (pieterman). Noem dat maar pootje baden, ze ging helemaal kopje onder hoor! (garnaal). En ook nog een paar baantjes zwemmen (haring). Ze liep plotseling het water weer uit, en ik kon nog net op het nippertje met een afdruipe druppel de zee weer in. Als dat op het strand gebeurt was zou die poppenkast mijn dood geworden zijn, door die droogte daar (pantoffeldiertje). Toen ze op het strand zat keek ze een stuk blijer, viel dat jullie niet op? (zeepier). Nou, ik zag met name de andere mensfiguren wat verbaasd kijken (scholekster). Ik weet van niks maar het zal allemaal wel zo gegaan zijn (zandworm). Ja ja, de zee werkt genezend op alle kwalen. Dat komt doordat het er zo harmonieus is. Kijk maar naar mij, nooit uit mijn evenwicht! (kwal).

G.V.D.

Het was op zo'n godvergeten saai zondagochtend dat ik me helemaal de pestpokken verveelde. Ik zat maar op dat kleine kutkamertje van me en ik ging me steeds kloteriger voelen. Ik had in ene iets van ik moet hier nu snel pleite want als ik niet oppas word ik hier nog helemaal mesjogge van dit godverlaten tyfussfeertje. Helaas was ik zo allejezus sloom dat het me godsganselijk veel moeite kostte om tot actie over te gaan maar uiteindelijk pakte ik dan toch die teringfiets van me en ging op weg naar dat stomme strand van ons, want what the hell moest ik anders ?! Ik was nog maar net buiten en ik schrok me de vinkentering, van die krankzinnig harde wind die er waaide. Ik moest er dus tegenin en alleen al van de gedachte werd ik helemaal niet goed. Het was dus allemaal waanzinnig shit gewoon en ik kon enkel nog maar zuchten en steunen, als een idioot. Ik ergerde me ook helemaal de cholera aan al die randdebielen op straat. Want het stikte er echt van de halve gare klootzakken, van die gluiperige smiechten weet je wel en van die slome kutwijven, van die teven met van die domme koppen. Van mij mochten ze allemaal opdonderen en wel zo snel mogelijk want ik werd bijkant leip van die engerds en de neiging er een helemaal de tyfus in te slaan werd gevaarlijk groot. Zover is het dus niet gekomen, maar ik heb ze wel eens flink in hun bek gezegd hoe een vreselijke schurfthekel ik aan ze heb en dat ik ze niet anders kan zien dan als een stelletje duffe slampampers. Dat klinkt misschien wat achterbaks maar het zijn godverdomme toch gore zakkenwassers ! Ondertussen komt er nauwelijks schot in dat kolere eind fietsen, hoewel ik me echt het leplazerus trap op dat rotkreng van me. Maar uiteindelijk is daar dan toch dat dammit strand, maar duizend bommen en granaten, godgloeiende godverdomme !!! Is het daar ook nog eens bezaaid met gumpekoppen en van die vuile creeps, christus. Ik had echt iets van jezus mina, laat al die flikkers nou eens lekker oprotten. Hupsakee, opsooien die handel ! Ik baalde er onwijs van, maar ja, je kunt weinig doen, en temidden van al die kaffers sjokte ik moeizaam door het zand. Een gevoel van walging

kwam in me op, en alles en iedereen ging me steeds sterker de strot uit hangen. Godverdegodver, ik was gewoon woest en had het gevoel dat ik verdomd snel even af moest koelen want anders zouden er nog vervelende dingen kunnen gebeuren. Er zat weinig meer op dan maar die duivelssmerige zee in te duiken, en dat ging ik maar doen ook. Maar jezus maria ! Wist ik veel dat dat water zo verrotte koud was zeg, crimineel ! Die schijtuizen aan de kant stonden me nog uit te lachen ook, maar mozes kriebel zeg, toen ik er weer uit kwam voelde ik me werkelijk waar zo fucking slecht nog niet !

A B C

Apathische T. bedacht een manier om beter in contact te komen met haar diepere ik. En daarop pakte ze haar fiets en ging haar intuïtie achterna. Onderweg sprak ze nare dingen uit jegens huisvrouwen en kantoormannetjes. Lullig maar niet onterecht produceerde ze ook nog andere querulante, revolutionair stekende taal. Na nog geen half uur van wikken en wegen ontblootte ze haar lichaam, zelfs haar X, en sprong de ijzige zee in.

FILMRECENSIE

Deze debuutfilm van regisseur Gapman begint met een close up van een witte kamermuur. Een leegte als het ware, waarmee in zekere zin het thema van de film al wordt aangekondigd: 'Leegte, en hoe die op te vullen.' Vervolgens wordt ons langzaam de rest van de kamer getoond, waarbij een steeds verlatener sfeer opgeroepen wordt. Het beeld eindigt bij het gezicht van hoofdrolspeelster T., die dan ook voor de rest van de film een aura van eenzaamheid om haar heen draagt. 'Maar zo is het nu eenmaal' lijkt Gapman duidelijk te willen maken. Hoewel hij dat alleen staan niet altijd als negatief wil bestempelen, wat vooral in de slotscene zal blijken. Na de kamer worden we meegenomen naar buiten waar stille totalen het doodse van de buitenwereld benadrukken. De straatscenes die daar op volgen stralen bovendien iets vervreemdends uit, iets surrealistisch, maar je kunt niet duidelijk zien waar dat nu door komt. T. (een uitstekend uitgewerkte rol van Denise Jarbour) ergert zich ondertussen behoorlijk aan haar omgeving en ze laat het dan ook niet gewoon hardop kritiek te leveren. Als kijker spring je heen en weer tussen gevoelens van irritatie en begrip: Misschien is het wel terecht om te mopperen, die mensen daar op straat zijn eigenlijk ook wel ergerlijk en stompzinig. De spanning is duidelijk niet wederzijds, maar T. ervaart hem als te snijden. Als even later blijkt dat het rustig-gewaande strand ook overbevolkt is, barst de bom. Chaotische en veelal in beweging gesneden shots maken duidelijk wat er emotioneel met T. gebeurt. Dit is haar gewoon te veel. Zelfs als kijker word je er een moment lichtelijk overspannen van, wat voortvloeit in een gevoel van falen. De enkeling, die toch aan het kortste eind trekt, moet mismoedig door mul zand (het leven gaat niet van een leien dakje) de aftocht blazen. Na enkele zeer sterke beelden waar het isolement weer sterk naar voren springt, komt er ineens een verrassende actie. Het komt mij dan wat vergezocht over,

maar de vorm blijft gelukkig subtiel. Via onderwaterbeelden zien we het meisje, dat inmiddels de zee ingesprongen is, zwemmen. Het water maakt de sfeer heel benauwd en even heb je de angst van 'ze zal toch niet...', maar juist op het moment van die gespannen twijfel komt het positieve van de film naar boven. Een tevreden gezicht van T. Ze accepteert de situatie. Ze heeft zelf een kracht, die haar individualiteit geeft, en een vermogen om te genieten. Hiermee wordt het duidelijk wat Gapman ons vertellen wil. Niet op een zoetsappige manier, maar direct en oprecht en daardoor soms hard. Maar wie kan ontkennen dat dit leven niet zo in elkaar steekt? De maker in elk geval ziet het zo, en heeft dat duidelijk gemaakt op een zeer eigen manier. Deze man legt voornamelijk de nadruk op sferen om weer te geven wat er gaande is. Subtiel lichtgebruik en bijv. bepaalde weersomstandigheden zijn ten volle benut. Het verhaal op zich is niet opzienbarend hoewel soms toch verrassend. De emoties van de hoofdfiguur echter, dringen zich zo sterk aan je op dat je onontkoombaar geboeid blijft, en meegesleept wordt in het verhaal. Hoewel de montage extreem en gewaagd is loopt de film toch soepel, een combinatie die je zelden zo ziet. Zoals je de grove shotwisselingen bijna onbewust ondergaat, valt het je ook niet echt op dat je afwisselend de hoofdfiguur zelf bent, en op het andere moment een buitenstaander.

De eenvoudige lokaties (Den Haag en omstreken) zijn uiterst effectief uitgebuit. De beeldfotografie is ronduit goed te noemen, al zijn de meer experimentele straatjes die op dit vlak ingegaan worden veel interessanter dan de ook nog voorkomende clichéplaatjes, die deze regisseur mijns inziens niet meer nodig heeft. Het typische van het geluid bij deze film is, dat als je er op let (wat je pas kunt doen na de film meer dan een keer gezien te hebben), je duidelijk kunt merken dat er sprake is van grof effectbejag. Maar blijkbaar precies op zijn plaats. Bijvoorbeeld de nadrukkelijke stilte in het begin, als de hoofdrolspeelster eenzaam op haar kamer zit, en daarna de

chaotische herrie zodra ze de deur opent, wat je in zekere zin ook symbolisch kunt opvatten. Even later als T. nog opgefokter is en ze ook afgeeft op de omgeving zijn de geluiden dof, langdradig en zeurderig, wat duidelijk maakt wat zich zo ongeveer in die T. afspeelt. Vlak voor de crisis heerst er een kleine 'stilte voor de storm'. Het onheil lijkt al subtiel te worden aangekondigd. Daarna is het dan ook flink raak en komen we in een kakafonie van geluiden (lees: gevoelens) die weer langzaam wegebden als T. zelf de situatie zo goed en zo kwaad aanvaardt.

Op een bepaalde manier is deze film, in zijn geheel genomen, uniek voor deze tijd. Ik vind het dan ook zeker een aanrader, zelfs voor de zeer kritische film liefhebber, die langzamerhand wel weer eens recht had op iets goeds. Gaan dus.

INHOUDSOPGAVE

Lief dagboek - pagina 5	Zwaar op de hand - 44
Werkelijk gebeurd ! - 6	Dierenvergadering - 45
Een leuk belevenisje - 7	G.V.D. - 46
Rood wit blauw - 8	A B C - 48
Visserslatijn - 9	Filmrecensie - 49
Te koop - 10	
Verhaaltje / vertelling - 11	
Sappige story - 12	
Wetenschappelijk onderzoek - 13	
Kleine advertentie - 15	
Moderno - 16	
Verhaaltje (nikszeggend) - 17	
Naam noch titel - 18	
AABBA - 19	
Zit je me weer uit te horen ! - 20	
Hoor ! - 22	
Letterkundig werkje - verhaal - 23	
Achterflap - 24	
Politiebericht - 26	
Niet vergeten - 28	
New age - 29	
Huiver - 31	
Achmed verhaaltje weten - 34	
Uh... O Nee... - 35	
Het lot - 37	
Enigszins labiel - 38	
Wie schrijft die blijft - 39	
Goet leerun uitspreekun - 41	
Afasie - 42	
T. gat swemen - 43	